

Proloog

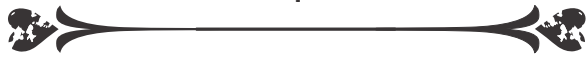
HET ULTIEME SPEL MOEST HELEMAAL WORDEN UITGESPEELD. ZOVEEL was zeker. Dat was nodig om zorgvuldig voorbereide plannen te laten slagen.

Hóé het werd uitgespeeld, was uiteraard van groot belang.

Om de koers van het spel te kunnen bepalen zonder zich in de kaart te laten kijken, moest ze fijnzinnig te werk gaan. Gelukkig was dat een van haar specialiteiten.

Daar had Alice wel voor gezorgd.

I

LYRA

TOEN LYRA GRAYSON HAWTHORNE ZOENDE, LEEK DE TIJD EVEN STIL TE staan. Opeens was verder alles verdwenen. De grond onder Lyra's voeten. De ruïne en de kliffen. Er was alleen nog maar dit. Alle plekken waarop hun lichamen elkaar raakten. Zijn lippen en de hare. Een haperende uitademing. Dit.

Een prettig soort ramp die elk moment kan plaatsvinden, hoorde Lyra Odette in gedachten zachtjes zeggen. Een Hawthorne en een meisje dat reden genoeg heeft om bij de familie Hawthorne uit de buurt te blijven.

Alsof Grayson haar gedachten had gehoord, haalde hij zijn lippen langzaam van de hare. 'Meestal heb ik mezelf beter onder controle,' zei hij zo zacht dat het pijn deed.

'Meestal heb ik meer gezond verstand,' zei Lyra. Ze was zich sterk bewust van het feit dat haar lippen nog steeds heel dicht bij de zijne waren – en van het feit dat de kans groot was dat ze elkaar elk moment nog een keer konden kussen. Die kus, hun eerste, enige kus, had haar wereld op z'n kop gezet.

En was hoogstwaarschijnlijk een vergissing geweest.

Achter Lyra begon het vanaf de oceaan te waaien, waardoor haar staart in haar gezicht – en in dat van hem – zwiepte. Toen Grayson haar lange

lokken temde, ze naar achteren streek, ging de wind weer liggen, zo plotseling en volkomen dat het leek alsof hij hem eigenhandig tot bedaren had gebracht, hoe onlogisch dat ook was.

Ergens in Lyra's hoofd ging een alarmbel af. Dit was Grayson H  w-thorne.

Hij mocht dan misschien niet de kille, stinkend rijke klootzak zijn die zich beter voelde dan de rest voor wie ze hem vierentwintig uur geleden had gehouden, maar hij was nog steeds een Hawthorne. Zijn bloed was niet zomaar blauw; dat was praktisch k  ningsblauw. En als het Ultieme Spel straks voorbij was, zouden Lyra en Grayson ondanks alle beloftes weer worden wat ze altijd al waren geweest: twee mensen die elkaar nauwelijks kenden... en die reden genoeg hadden om bij elkaar uit de buurt te blijven.

Jullie weten geen van twee wat jullie denken te weten. Lyra moest aan een van Odettes andere waarschuwingen denken, maar zelfs dat kon haar niet afleiden van het feit dat ze nog steeds zo dicht bij Grayson stond dat ze zijn adem op haar huid voelde.

'We kunnen maar beter wat proberen te slapen voordat fase twee begint,' zei Lyra. Haar stem klonk hees en zacht. Ze had z  kelijk willen klinken. De deelnemers hadden twaalf uur gekregen om bij te komen van fase een van het spel. Tot nu toe was Lyra er niet in geslaagd om ook maar een seconde rust te nemen.

'Ja,' beaamde Grayson, maar in plaats van ook maar een millimeter afstand tussen hen te scheppen, liet hij de knokkels van zijn rechterhand lichtjes over haar wang gaan en benam hij haar als een geboren dief de adem. 'Ik meende wat ik zei, Lyra. We gaan dit samen oplossen – het spel en de rest.'

De rest. Dat was het understatement van de eeuw, en alleen al die woorden riepen nog meer herinneringen bij Lyra op. *Dit is de schuld van een Hawthorne.*

Een Hawthorne. A. Hawthorne.

Omega.

Er zijn er altijd drie.

Lyra zette een stap achteruit. Als ze iets verder bij Grayson vandaan stond, zou ze misschien weer kunnen ademen, weer kunnen nadenken, zich weer op de volgende stap kunnen concentreren. Ze stonden aan de rand van de kliffen op wat ooit het terras van een schitterende villa was geweest. Het huis was nu één grote ruïne, een verkoolde herinnering aan het feit dat zelfs de schitterendste zaken tot as konden vergaan.

‘Iemand heeft me hierheen gestuurd.’ Daar concentreerde Lyra zich op. ‘Iemand heeft me een ticket voor dit spel gegeven, en diegene weet wat er met mijn vader is gebeurd. Ik ben een pion.’ Lyra wendde haar blik af van Grayson, die haar met zijn lichte ogen indringend aankeek. ‘Of een wapen. Of een bom.’

Dat was de meest logische conclusie, toch? Dat iemand Lyra een plekje in het Ultieme Spel had gegeven vanwege haar verleden met de Hawthornes? Vanwege haar vaders dood.

Vanwege de rol die Alice Hawthorne daarin had gespeeld.

‘Je bent geen wapen, Lyra.’ Graysons toon maakte duidelijk dat hij zelden een discussie verloor. ‘Je bent geen bom, en je bent al helemaal geen pion.’

‘Wat ben ik dan?’ kaatste Lyra terug. Haar blik schoot als een doelzoekende raket terug naar de zijne.

‘Je bent dodelijk,’ zei Grayson zachtjes. ‘Op de best mogelijke manier.’

Waar haalde hij het recht vandaan om zoiets te zeggen en het ook nog eens te laten klinken alsof hij het meende? Lyra wilde nog een stap achteruit zetten, maar Grayson pakte haar bij haar schouder, en voor ze het wist waren ze van plek gewisseld. Nu stond Grayson met zijn rug naar de kliffen en keek Lyra uit over de prachtige oceaan.

Hij was tussen haar en de achtergrond gaan staan. ‘Ik heb jouw bescherming niet nodig, Hawthorne.’

Grayson trok een wenkbrauw op. ‘Daar denk ik toch anders over.’

Opnieuw begon het vanaf de oceaan te waaien. *Er komt een front aan.* Lyra huiverde licht. Grayson keek naar haar en maakte de bovenste knoop van het jasje van zijn perfect passende smoking los. Daarna was de middelste knoop aan de beurt.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg Lyra. Ze had het niet alleen over zijn jasje, en hij was oplettend genoeg om dat te beseffen. *Wat zijn wij aan het doen?*

‘Dat lijkt me wel duidelijk.’ Grayson maakte de laatste knoop van zijn jasje los, en toen...

Toen trok hij zijn jasje uit, en herinnerde Lyra’s lichaam zich: *mijn lippen en de jouwe. Een haperende uitademing.*

‘Ik hoop niet dat je van plan bent me dat jasje aan te bieden,’ zei Lyra op ijzige toon.

‘Je hebt het koud.’ Graysons mondhoeken krulden omhoog. ‘En volgens mij heb ik je al eens verteld dat ik alle problemen die ik tegenkom oplos.’

Dit ging om zoveel meer dan dat verrekte jasje. Dit ging om zijn familie en haar familie en een onbekende dreiging. Dit ging om het feit dat Odette Morales, de enige die mogelijk een fractie van het grotere geheel kende, haar plekje in het Ultieme Spel – en haar kans om miljoenen te winnen – had opgegeven vanwege het gevaar dat Lyra en Grayson op de een of andere manier belichaamden.

Een prettig soort ramp die elk moment kan plaatsvinden.

‘Ik heb jouw jasje niet nodig,’ zei Lyra.

‘Maar misschien heb ik het wel nodig om het aan je te geven,’ zei Grayson. ‘Hoffelijkheid is ook een copingmechanisme.’

‘Ik waarschuw je, Hawthorne: als je dat jasje om mijn schouders probeert te leggen, trek ik het mijne uit en geef ik het aan jou.’ Om haar punt te maken bracht Lyra een hand naar de rits van haar sportjasje – dat ze in feite als shirt droeg.

Grayson nam even de tijd om te bepalen of ze blufte.

Ze blufte niet.

‘Begrepen,’ zei Grayson op plagende toon. Hij trok zijn jasje weer aan.

Lyra kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Waarom voelt het alsof ik deze discussie heb verloren?’ vroeg ze.

‘Omdat ik nog steeds tussen jou en de afgrond sta,’ antwoordde Grayson.